

spojujícího literaturu, hudbu a tanec nepřevyprávěl Shakespearova Hamleta. A jednoho dne při pobytu ve Špindlerově Mlýně narazili Ledečtí na usedlost k prodeji. Rodiče dvou malých dětí se okamžitě zasnili, jak by bylo krásné, kdybych jejich ratolesti mohly vyrůstat v jednom z nejkrásnějších středoevropských horských středisek. Zanedlouho mělo stavení nové majitele, na programu byla rekonstrukce a její součástí je i vybudování nahrávacího studia pro hlavu rodiny. Původní myšlenka se posunula do vyššího stadia. „Proč bychom měli být uvázaní v Praze, když moje práce spočívá ve vymýšlení – a to se mi bude nejlíp dařit tady na horách,“ zamyslel se jednou nahlas Janek a podle této vize také ihned jednal. Ledečtí si byt v Praze ponechali, ale současně začali v Krkonoších pobývat stále víc. Tráví tu celé zimy a do hlavního města se vracejí teprve poté, co se na jaře ve Špindlu zavře poslední vlek. V případě aktivních sportovců Zuzany a Janka Ledeckých se ani není co divit. Ihned za chalupou je kopec a vedle něj spousta dalších – a na nich se mohou dosyta nabažit lyžování i jízdě na snowboardu. Také čtyřletý Jonáš i dvouletá Ester jsou v sedmém nebi z objeveného zimního království. Od rána do večera stavějí ze sněhu zvířátka,

sněhuláky, iglú nebo bobové dráhy. Starší Jonáš už po vzoru svých rodičů zkouší zdolávat na lyžích první sjezdovky. Jednou, když má sportování dost, zabodne hůlky do sněhové peřiny a peláší domů. Na kopci za sebou nechal opuštěné lyže i s lyžáky. Ty z osamění vysvobodila jeho malá sestřička Ester, která do nich hupsla, odpíchla se a odstartovala svou první jízdu v životě. Dole ji chytali členové horské služby v němém úžasu, jak si tento zimní sport získává srdce stále mladších nadšenců. Ledectví objevili svou oázu. Úspěšný zpěvák Janek je přes den manželem a tátou na plný úvazek a po nocích tvrdě pracuje ve svém studiu. Občas ho v jeho domácím pracovišti svou přítomností potěší i obě děti, když mu do makety scény muzikálu strkají postavičky Mickey Mouse, zvířátka nebo figurky z Kinder vajíček. Jak už to v Čechách chodí, bezprostředně poté, co se Jankovi snesla životní výzva v podobě tvorby hudby a libreta pro nový muzikál, bylo pro mnohé lidi potěšením se s ním podělit o své přesvědčení, že něco takového nemůže nikdy zvládnout. Inteligentní zpěvák s duší sportovce naštěstí patří k lidem, kteří místo důvodů, proč něco nejde, pátrají po cestách, po nichž lze dokráčet ke splnění svých snů. K tomu, aby se to po-

dařilo, mu napomáhá i jeho nově vytvořený soukromý vesmír skládající se z milované rodiny a pohody krkonošského prostředí. Do práce se pustil se zarputilostí a celý rok 1998 strávil zahrabaný ve studiu jako krtek. Malou Esterku, která za sebou měla první improvizovaný sjezd, zase potkalo něco, čemu se říká iniciační zážitek. Poznala něco nového a našla v tom zalíbení. Její vnímaví rodiče to okamžitě vycítili a přihlásili ji do lyžařské školky. „Esterko, obloučky! Musíš dělat obloučky,“ rozléhá se areálem křik instruktorů od první chvíle, kdy sem začínající lyžařka poprvé přišla. Marně. Dcerce někdejší úspěšné krasobruslařky se zalíbilo jezdit šusem a zpočátku na tom nehodlá nic měnit.

Malé horské městečko, jež své jméno dostalo podle rodiny Spindlerových vlastníčích v obci mlýn, je místem, odkud se turisté i lyžaři za ranního oparu vydávají za svým dobrodružstvím a sportovním zážitkem, aby se do něj předtím, než padne tma, zase vrátili. Některé turistické stezky se potkávají, jiné naopak rozvětvují – a všechny společně se stávají němými svědky lidských osudů. Současně jsme – snad na důkaz toho, že krása bez vady je pouhou chimérou – v dějišti historických paradoxů. Když tady v roce 1911 místní šikulové po-

stavili jeden z prvních sáňkových vleků v Evropě, mix česko-německých národností tu ještě spolu žil v míru. Jenže později přišla druhá světová válka, Němci odsud vyhnali Čechy a po skončení šestileté kalvárie si oba národy role vyhadzovačů prohodily. Již na vlecích s kotvou postavených v šedesátých letech strávila kus dětství i rodačka z Vrchlabí Luciana Krecarová. V době, kdy zde pobývala u své babičky, závodně lyžovala za místní oddíl TJ Slovan Špindlerův Mlýn. Možná že kdyby se v pozdějším věku neodstěhovala do Prahy, byla by dnes naše země ochuzena o zpěvačku Annu K, ale třeba obohacena o znamenitou lyžařku. Kdo ví. Nyní, v čase, kdy při pohledu na Esterčinu riskantní přímočarou sjezdovou techniku tuhne jejím lyžařským učitelům krev v žilách, se někde hodně vysoko v éteru, ale jistojistě přesně nad Špindlerovým Mlýnem, vznáší pomyslný otazník. Dá se z její objevené lásky pro bílou stopu již nyní něco důležitého vyčíst? Na to je nejspíše ještě příliš brzy. V příběhu tříleté Ester vystupuje na povrch i jedna důležitá pravda: totiž že na životy každého z nás mají kromě sudiček enormní vliv i naši rodiče. Ti moudří a osvícení, kteří nás svou láskou a péčí v dětství pomohou nasměrovat správným směrem, ale i takoví,

jež jsou schopni svou nevyzrálostí i sobectvím napáchat škody s doživotními následky. Ester se naštěstí dostalo požehnání, že se narodila dvěma lidem, pro něž je rodina na prvním místě. A od toho se budou odvíjet i další kapitoly jejího životního příběhu.

KAPITOLA 4

V ÚNORU 1998 se na zimní olympiádě v japonském Naganu zrodila jedna z největších senzací v dějinách ledního hokeje. Poprvé v historii dorazili na vrcholovou akci největší hvězdy NHL, díky čemuž si získala přízvisko turnaj století. Trenér českého národního týmu, charizmatický Ivan Hlinka, složil tým, který dokonale zaskočil všechny soupeře a po finálové bitvě s Ruskem k překvapení celého světa získal zlato. V záplavě lidí na ruzyňském letišti, kteří nedočkavě vyhlíželi návrat hrdinů do vlasti, stál i Jan Klapáč. Přišel pogratulovat svým následovníkům i bývalému spoluhráči Ivanu Hlinkovi k životnímu úspěchu. Za ruku drží svou vnučku Ester. Za pár okamžiků před nimi stojí samotný hokejový bůh Jaromír Jágr a užaslé tříleté fanynce po-

dává ruku. Kdyby jim v tu chvíli někdo řekl, při jaké příležitosti se oba znovu potkají za šestnáct let, nejspíš by tomu ani jeden z nich nevěřil.

Když bylo Jonášovi šest let, přihlásili ho rodiče do sportovního oddílu Ski klub Špindl, v němž malé lyžaře formoval trenér Jan Lukáš, který současně působil i jako učitel na místní základní škole. „Ale vy máte ještě jedno dítě, že?“ vyzvídal na jeho rodičích krátce poté, co svého syna přivedli na první trénink. „Ano. Esterku, jenže ta je ještě na trénování moc malá,“ odpověděl mu táta Janek. „Malá? A má s sebou lyže? No tak ať mi ukáže, jak jezdí,“ nenechal se odbýt mladý lyžařský instruktor. A dobře udělal. Ester předvedla, co už ve čtyřech letech umí, a tím úspěšně složila přijímací zkoušky do Lukášova oddílu. Ledečtí zde toho dne vůbec zanechali silné dojmy. Maminka Zuzana totiž pro změnu málem přivedla do mdlob ostatní vystresované a místy až extrémně ambiciózní rodiče, když Janu Lukášovi upřímně řekla, jak se věci mají: „Víte, pane učiteli, my to neděláme kvůli závodění. Spíš to bereme jako takový kroužek na hlídání. Když budou děti s vámi, my se můžeme alespoň párkrát sklouznout a budeme vědět, že děti jsou mezitím v dobrých rukou.“ S tímto přístupem vycházejícím z přesvěd-

čení, že někdy je lepší dát věcem volný průběh, nechat děti dělat, co je baví, a zbytečně na ně netlačit, svěřili manželé Ledecí obě své ratolesti trenéru Lukášovi a v pohodě a s úsměvem si sami odešli zalyžovat.

Jana Lukáše ihned ohromilo, jak Ester na svůj věk na lyžích krásně stojí. Vzápětí jej udivilo, že na rozdíl od mnoha jiných dětí nikdy neskuhrala, že by třeba už chtěla jít domů. Zčásti i proto, že ji trénování opravdu bavilo, měla oproti ostatním opačný problém. Pro všechny zúčastněné bylo oříškem ji ze svahu dostat a hlídat, aby to s tréninky nepřeháněla. Na sjezdovkách pravidelně kroužila od svítání do soumraku a opouštěla je, až když všichni naléhali. Ba co víc, do všeho šla na sto procent. U čtyřletého dítěte jev málo vídaný. Trenér Lukáš si kromě houževnatosti všiml i jisté samostatnosti a schopnosti poradit si v nenadálé situaci, což se záhy projeví v jednom z prvních závodů, v němž pořadatelé dostatečně výrazně neoznačili cíl. Maminka Zuzana kousek před ním čekala na svou dceru, která zamířila k ní, jakmile ji spatřila, ovšem vtom si s hrůzou uvědomila, že ještě neprotnula cílovou pásku! Pohotovým obloučkem se co nejrychleji vrátila do závodní stopy a finišem nakonec, byť s časovou ztrátou, projela.